

NEDJELJNA ČITANJA: Post 2, 18-24; Ps 128, 1-6; Heb 2, 9-11; Mk 10, 2-16

Molitva Abrahama i Jakova predstavlja se kao borba vjere u pouzdanju i vjernosti Bogu sa sigurnošću pobjede koja je obećana ustrajnosti.

Čim ga Bog pozva, Abraham polazi »kako mu je Gospodin rekao« (Post 12, 4): njegovo je srce, potpuno »pokorno riječi«, sluša. Slušanje srca koje se odlučuje za Boga bitno je u molitvi, riječi su o njemu ovisne. Ali Abrahamova molitva izražena je ponajprije djelima: čovjek šutnje, na svakoj postaji puta gradi žrtvenik Gospodinu. Tek poslije javlja se njegova prva molitva riječima: prikrivena tužaljka što podsjeća Boga na obećanja koja kao da se ne ostvaruju. Od početka se tako pojavljuje jedan od dramatskih vidova molitve: kušnja vjere u Božju vjernost. Povjerovavši u Boga, hodeći u njegovoj prisutnosti i u savezu s njim, patrijarh je spreman ugostiti u svom šatoru tajanstvenog Gosta: to divno gostoprimstvo kod Mamre uvod je u Navještenje pravoga Sina obećanja. Od onoga časa kad mu je Bog povjerio svoj naum, Abrahamovo srce dijeli suosjećanje svoga Gospodina za ljude te se usuđuje zauzeti se za njih s odvažnim pouzdanjem. Kao posljednje čišćenje vjere, od onoga »koji je primio obećanje« (Heb 11, 17) Bog traži da žrtvuje sina kojega mu je dao. Njegova vjera ne slabi: »Bog će već providjeti janje za žrtvu paljenicu« (Post 22, 8), »mislio je da Bog može i mrtvace uskrisivati« (Heb 11, 19). Tako je otac vjerujućih suobličen Ocu koji neće poštediti ni svoga vlastitog Sina, već će ga za sve nas predati. Molitva obnavlja čovjeka na sliku Božju i čini ga dionikom snage Božje ljubavi koja spašava mnoge.

Bog obnavlja obećanje Jakovu, praocu dvanaest Izraelovih plemena. Prije no što će se sukobiti sa svojim bratom Ezavom, bori se cijelu noć s »nekim« tajanstvenim koji mu odbija otkriti ime, ali ga blagoslivlja prije nego što ga je ostavio u zoru. Duhovna tradicija Crkve zadržala je od tog izvještaja simbol molitve kao borbe vjere i pobjede ustrajnosti. Kad se počinje ostvarivati obećanje (Pasha, Izlazak, dar Zakona i sklapanje Saveza), Mojsijeva molitva biva iznenađujućim oblikom zagovorne molitve koja će se ispuniti u jedinom »posredniku između Boga i ljudi, čovjeku Kristu Isusu« (1 Tim 2, 5). I tu Bog dolazi prvi. On poziva Mojsija iz gorućeg grma. Taj će događaj ostati jednom od prasluka molitve u židovskoj i kršćanskoj duhovnoj predaji. Ako, naime, »Bog Abrahamov i Izakov i Jakovljevi« zove svoga slugu Mojsija, to je zato jer je On Bog živi koji hoće život ljudi. On se objavljuje da bi ih spasio, ali ne sam ni protiv njihove volje: On poziva Mojsija da ga pošalje, da ga pridruži svom suosjećanju, djelu svoga spašavanja. U tom je poslanju kao neko Božje moljenje, i Mojsije će, poslije duge rasprave, uskladiti svoju volju s voljom Boga Spasitelja. Ali u tom razgovoru u kojemu se Bog povjerava, Mojsije uči također moliti: izvlači se, protuslovi, nadasve postavlja pitanja, i kao odgovor na njegovo traženje Gospodin mu povjerava svoje neizrecivo ime, koje će se razotkriti u njegovim velikim djelima. [KKC 2570-2575]